

Sport/Porträtt

I tre år har han spelat med ÖFK, men till nyår går kontraktet ut. Vad som sedan händer med Lasse Mattila är oklart. Kanske blir han kvar. Kanske drar han vidare mot nya etappmål på sin resa genom livet.

Möte med Mattila

Livet som en resa är ett tema som återkommer gång på gång när man samtalar med Lasse Mattila. För inuti detta lilla krutpaket till fotbollsspelare, denna snabba, explosiva slitvarg på mittfältet, finns en kille som jobbat med sig själv även utanför idrotten. Som funderat en massa och förstått en del. Som insett att känslolivet spelar roll och att man aldrig fungerar bättre som yrkes- och idrottsman än man gör som människa. Som förstått att alla de erfarenheter, bra och dåliga, som man samlar på sig genom livet blir en ryggsäck som man aldrig kan kasta ifrån sig, utan som man vackert får bära med sig. På resan genom livet.

De här insikterna vill han dela med sig av, förmedla till andra –

hon blev innebränd hemma i villan när Lasse var 14.

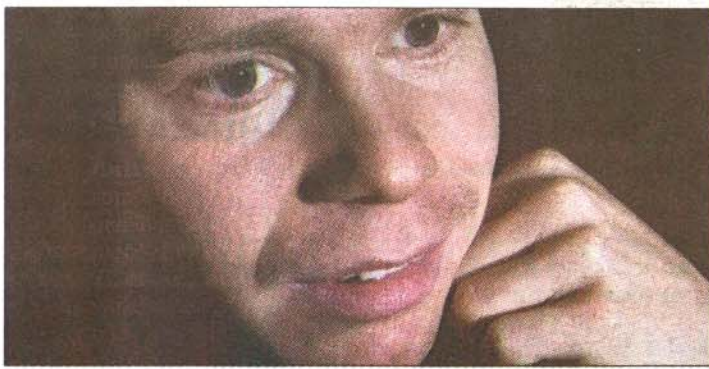
Tre halvsyskon var redan utflugna när Lasses pappa dog, så Lasse fick klara sig på egen hand när mamma allt oftare söp sig redlös.

– Jag tog hand om mig själv. Snodde pengar där hemma och skaffade mig det jag behövde, konstaterar han.

Fotbollsplanen blev en tillflykt redan vid sex års ålder, och där kom Lasse att tillbringa det mesta av sin tid när han inte var i skolan. På fotbollsplanen blev den lille grabben bekräftad, där fick han känna att han betydde något. Extra viktigt sådana dagar då mamman var för berusad för att överhuvudtaget känna igen sin son.

Talang och träningsvilja gjorde Lasse framgångsrik, och i klubbledningen såg man snart att det här var en kille att satsa på.

– Det är lätt att gömma sig bakom olika masker, och speciellt inom idrotten är det många som sätter upp en tuff attityd. Men om bara någon vågar kasta masken och visa vem man egentligen är, så kanske fler kan följa efter, säger Lasse Mattila.
FOTO: JAN LUTHMAN

Lasse Mattila är snart färdig socionom, och siktar på ett arbete bland barn och ungdom. Han tycker det är viktigt att samhället erbjuder ett skyddsnet och professionella insatser för utsatta, men betonar samtidigt allas vårt ansvar för varandra: – Lite vanlig medmänsklighet kan vara räddningen för ett barn som har det svårt.

som idrottskamrat, som vissångare till gitarr och i sitt framtida yrke som socionom, förhoppningsvis bland barn och ungdom.

Jag hörde Lasse Mattila sjunga sina visor och berätta om sitt liv för en grupp ungdomar i kulturskolan tidigare i höst. Precis som ungdomarna blev jag väldigt tagen av hans historia, och bad honom att berätta den för LT:s läsare också.

Så möts vi i ettan på Kyrkgatan, som varit hans bostad alltsedan han kom hit från Ljungskile i Bohuslän för tre år sedan, för att studera på Mitthögskolan och spela fotboll i ÖFK. Och så berättar han igen, med början i uppväxten i finska Esbo, några mil utanför Helsingfors. Om pappa som dog när Lasse var två, om mamma som inte klarade situationen utan flydde in i alkoholmissbruket. Ett missbruk som inte tog slut förrän

Men ingen såg eller förstod hur det var ställt där hemma. Åtminstone var det aldrig någon som frågade.

– När mamma hade omkommit i branden var det nog bara en enda av mina lagkamrater som visste om det, berättar Lasse.

I skolan var det samma sak. Han skötte sina studier och gjorde bra resultat, och ingen frågade efter hur han hade det hemma.

– Den enda som över huvud taget rörde vid ämnet var en lärare som jag hade i sexan. Hon tog mig åt sidan en dag efter skolans slut och sa "vad duktigt du är, jag vet hur du har det hemma".

Hur är det möjligt att ingen förstod, undrar jag. Skola, sjukvård, socialtjänst, släkt, grannar – varför var det ingen som gjorde något?

mamma var som mest illa där. När ambulansförarna kom bad jag dem ta med henne därifrån, men de sa att man inte kunde tvinga henne till vård mot hennes vilja. De konstaterade bara att det inte var någon akut fara för hennes liv och for sedan iväg och läm-

nade oss båda kvar. Kanske var det just den likgiltigheten eller bristen på mod som rådde bland

som aldrig någon ser. Och mycket som man ser men inte tar itu med.

ver. Medmänsklighet och lite kärlek från vanliga vuxna runt omkring kan räcka långt.

När Lasses mamma omkommit blev hans tolv år äldre halvbror utsedd till målsman. Brodern flyttade hem till villan i Esbo, som renoverades efter branden. Lasse gick ut skolan och började sedan på fotbollsgymnasium i Helsingfors, kvalificerad både genom bra skolbetyg och fina fotbollsmeriter. Han hade snart en given plats i ungdomslandslaget, och när det kom ett proffsanbud från svenska div 1-klubben Ljungskile kände han ingen tvekan.

– Under hela min barndom hade jag ju drömt om att bli proffs en dag. Jag minns att jag önskade två saker, antingen skulle mamma bli frisk eller också skul-

Man fungerar aldrig bättre som idrottsman än man gör som människa

de vuxna runt omkring mig.

Det här hände i ett av våra närmaste grannländer för bara dryga tjugotalet år sedan. Skulle samma sak kunna hända i Sverige i dag?

– Jag vet att det sker mycket

– Det finns en anmälningsplikt, som säger att till exempel skolpersonal måste rapportera till socialtjänsten om de ser att ett barn far illa, och det är väl bra, men samtidigt är jag inte säker på att ett myndighetsingripande alltid är vad ett utsatt barn mest behö-

